

Petr Fabian

Máš jí napsat dopis

* * *

Slabé světlo, z kouta proti televizi.
Na chvíli nemyslet, jak tomu uniknout:
dostat tě do postele. Bílý zmizík
za okny zamaskoval břeh i Rubikon.

Zápas po Vánocích. Už v sobotu
přišli králové. Šlupky z pomeranče.
Jsi vláčná a měkká: šíp bez hrotu
pod pohyblivým, pohádkově přesným terčem.

(4. 1. 2009, Vlašim, 22.00)

Země

Dýcháš mrazivý vzduch
a zmatek. Sem tam pták,
dole v zemi. Digging in the Dirt.
Jak odtud ven, nebo jak dovnitř?

Libovolné zmrtvýchvstání.
Dostat ještě pár let, co s nimi.
Teplá sprcha, až se vrátíš.
Nic se tu nepohnulo.

(31. 10. 2009, k Domašínu, 10.00)

Září

Zavřená hospoda. Červené barvy keřů
na kopci. Irenka přibrala, na pivo do Jednoty
je už pozdě. Za chvíli odjede autobus do Z. –
vrátí se tato chvíle, lavička, na které se choulíš, palce u nohou

obalené mokkými ponožkami, neměnný výraz oblohy,
chlapi na kole, předávající si tašku se slivovicí,
nějaké znamení, kterým se domlouvají děcka
s modrým autem, křik vlaků, jako něčí déjà-vu?

(21. 9. 2009, Hoštejn – Česká Třebová, 17.15)

Netrpělivost

Na nebi vítr, v obalu od bagety.
Polední slunce skrylo viditelnost síta:
že jím propadnu já, ale že ty – – –?
Teď, když jsme spolu, míříme každý jinam.

Já ještě znovu do vteřin, ze kterých
tě skládám; – zatímco ty
je marně zadržuješ u dveří
od mého spěchu, svojí nicoty.

(8. 8. 2016, Kaunas, 13.00)

U Chlístovic s M.

Ta důvěra, že tě chytím: Ještě!,
vykřikneš, zatímco někdo přešel

a ztratil se. Kdo? Kolik času máme?
Něco se pohne, střepem v trávě

ryješ odpověď, co? Nikdo tu není.
Jen my dva, auto pod lesem, kostel, do setmění.

(31. 5. 2012, Ohrid, 17.40)

Nehybnost

Večerní odlesk
vítr ve vlasech

– co se blíží
na co zapomínáš –

nikdo tě neslyší
ani slovo

kočka na cestě
při pohledu přes plot

věř mi

(15. 7. 2012, Bukovina, 21.45)

Nebe

Let čápa
vzdálený a táhlý
na protějším nebi

uvnitř pohledu

řekni teď
vteřiny odnesou

do neviditelného
po kterém nepřichází pád

přišpendlená křídla

za těly zvlášť

(30. 7. 2010, Bukovina, 17.15)

Umírající netopýr

Unavené oči
nízko při zemi

co když právě tebe hledá
hledající pohled

co když i tebe čeká
jen rozpustilý úsměv té
kterou jsi miloval

– nebe tělo ráj –

pár hodin před posledním
pohledem nízko při zemi

(1. 8. 2010, Bukovina, 21.30)

Šest zlomků

I

Posledním vlakem do Topolčan. Jaký dostanou smysl, až se obrazy spojí?
Vyděšené oči dítěte se zmrzlinou, nádražní hala, syrovost odjezdu do tmy, prosvítající sklem. Ořezat nepodstatné, ale co zůstane?

(23. 8. 2009, Vlašim, 18.40)

II

Ostré světlo. Koho maš rada? Holumnica, někdo z hospody, jiný ven: Život nese-třešeš, nezbavíš se toho, co se na tebe nalepilo. Konzum v kaštieli. Pokynutí ruky, opouštějící zábradlí: za chvíli Podhorany, Spišská Belá, Kežmarok. Euro desať. Jednou nás nerozliší od tmy, do níž se blížíme. Jen pocit, že to chvíli mělo smysl – nic jiného nemáš.

(7. 10. 2009, Holumnica – Kežmarok, 17.20)

III

Vybavíš si fragment zimní cesty; neodbytný pocit, že to byla nejlepší chvíle tvého života a tys ji minul; lehký, křupající povlak sněhu, modrá a bílá, na stromě silue-ta ptáka; a slunce, žluté živé slunce skloněné nad městem, ve kterém neumíš žít, které neumíš opustit; kam by ses rád ještě vrátil a hledal ten úlomek, zahlédlul sebe.

(13. 8. 2010, Foz do Iguacu, 7.15)

IV

Světlo zalévající prostor, jemuž byly odňaty věci a tvary; prázdné místo, které tě už nevymezuje, ve večerním slunci; ale co je to podstatné, pro co chceš zastavit vteřiny, rozmazávající čerstvě nanesený obraz, barvy a tahy; koho prosíš, aby to zůstalo neopákové a uzavřené, ztracené ve vrstvách paměti; detail proměňu-jící já?

(14. 5. 2009, Rastatt, 21.30)

V

Slunce na hladině. Řezavé jak nůž. Do očí. 400 denárů. Kam, nebo kudy? Samá voda. Autobus po pobřeží. Žlutá a modrá. Jednou zapomeneš, proč to všechno bylo – jestli ten stín jsi vrhal ty. Před bouřkou. Dětský křik. Vzdaluješ se. Co zůstane.

(31. 5. 2012, Ohrid, 18.10)

VI

V sedm z Cuzca. Co z toho, co vidíš kolem, je skutečné? V noci sen o M., omlou-váš se mu za něco, cos mu řekl, když jste sešli ze svahu dolů. Kde to bylo? Kdo jsi? Proč jste přišli právě na to místo? Déšť, poprvé tady.

(14. 11. 2012, Cuzco – Puno)

Hodiny, mapa, kalendář, stolec
s televizí, obrázek z Duina,
deník. Nahoře nikde, nikde dole.
Volnost. Za oknem déšť, pád, tíha, stejná

víra, že stojí za to žít
jak před lety, jenže teď už v mysli
někoho za sklem. Déšť. Chladný příslib
obzoru světa, branky na zápraží.

(8. 2. 2016, Vlašim, 22.00)

Nad Červeným Potokem

Jeřabiny, modř: celistvost
prostoru. Než přejdeš přes kopec
a do lesa, zelená; potom svažitou cestou,
naproti žigulík, k rozcestí, odkud se můžeš vydat, kdybys neměl

zničené palce z nepadnoucích trekovek,
dolů k mlýnu, níž po proudu.
Světlo. Až přijdeš ke kostelu, ztratí se
ta jemná členitost, vystupující z hlíny, odstíny na hodinách, v soumraku.

(22. 11. 2009, Vlašim, 15.50)

Slovy která vidíš

Odešel
občas se dveře otevřou
jen někdy zavřou
neznatelný rozdíl

mezi teď a tam
tma tě obejmě
máš jí napsat dopis
slovy která vidíš

po čistém nebi bez obzoru
kde někdo stál
mezi dvěma konci
řečiště krve

rozmaž to

(28. 10. 2015, Vlašim, 18.30; 24. 12. 2015, nad Zdislavicemi, 13.45)

Petr Fabian (1974), básník a editor. Vydal sbírky *Dům mezi okny* (H+H 2001), *Lomová pole* (Host 2002), *Bludná domů* (Weles 2005) a soubor básní v próze *Přibližné odlehlosti* (Opus 2006). Edičně připravil výběry z díla Vladimíra Houdka *Vysrdce v ohni mroucí* (Dybbuk 2010), Jana Opolského *Sám všechen život býti* (Dybbuk 2013), Irmy Geisslové *Temno nade mnou* (Dybbuk 2014), Františka Pečinky *V sobě se jen ztrácím* (Dybbuk 2017). Je editorem internetové antologie české poezie *Vrh křidel*. – Básně z rukopisného souboru *Nezpevněná komunikace* vybral Štěpán Nosek.